

Εν τούτοις δυσκόλως θά εύρισκέ τις άλλο παιδίον τόσον ώραίον, τόσον εύφρές, τόσον άνεπτυγμένον, σχετικώς μέ την ήλικίαν του, όσον ήτο ο μικρός Βασιλεύς. Οί Παρισίνοι τον ελάτρευον και μετά πάθους επεζήτουν τή χάριεν μειδιάματά του εἰς τή Κεραμεικόν δέ όπως και εἰς τή Σαιν-Κλου έτρεχαν νά τον θαυμάσουν μέσα εἰς τή άμαξάν του, τή κατάκρυσσον και κατάκομπσον, δώρον τής θείας του, τής Βασιλίσης τής Νεαπόλεως. Δύο πρόβατα ούλδτριχα και χιονόλευκα, μέ λωρία και κοσμήματα έρυθρά και μέ πτερωτά λοφία επί τής κεφαλής, έσυρον τή άμαξάν αυτό, και έσχημάτιζαν σύνολον άληθώς θελκτικόν και χαριτωμένον.

Ο,τι δήποτε έζήτει κανείς από τον Αυτοκράτορα, έν όνόματι του Βασιλέως τής Ρώμης, έπρεπε, νά εἶνε βέβαιος ότι θά το έπιτύχη. Διά τούτο, μίαν ώραίαν πρωίαν έαρινήν, ένφ αι ύψηλά κασταναί του δάσους του Σαιν-Κλου έρριπτον την ροδίνην χιόνα των επί του μικρού βασιλικού όχημάτος, νεανίσκος φέρων την στολήν των Παιδών τής Φρουράς και κρατών ένα μεγάλον φάκελλον, έτρεξε προς τον μικρόν Βασιλέα και του τον ένεχειρίσε.

Εκεἶνος εκύτταξε τον φάκελλον προς στιγμην, ένόησε βεβαίως ότι ως παιγνίδιον δεν ήτο και παλυ έλκυστικός δι' αυτόν, και τον παρεδωσε εἰς τον πατέρα του, ό οποίος εβάρδιζε παρα τή πλευρον τής άμαξής.

Ο Αυτοκράτωρ τον απεσφράγισεν. Ητο αναφορά ύπογεγραμμένη υπό του Ιωσήφ Λεφέβρ, δια τής οποίας ούτος παρεκάλει την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Βασιλέα τής Ρώμης, νά μεσιτεύση παρα τή Αυτοκράτορι, δια νά τή έπιτρέψη νά τον ακολουθήσῃ εἰς την έστρατείαν, ή οποία παρεσκευάζετο.

— Άνήκεις εἰς τή σώμα των Παιδών τής Φρουράς; ήρώτησεν ο Ναπολέων.
— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
— Διατελείς έν άδεία;
— Όχι, Μεγαλειότατε.
— Πώς λοιπόν ετόλμησες νά έξέλθης;
— Ηθελα νά ιδω τον μικρόν Βασιλέα... εφίθυρισε τή παιδίον.
— Και έφυγες από τή σχολειον κρυφά;
— Μάλιστα. Επήδησα από τον τοίχον του κήπου.

— Πολυ σοβαρόν αυτό!... Και πόσων ετών εἶσαι;
— Δεκατεσσάρων.
— Και πώς θέλεις νά πάρω εἰς τον πόλεμον ένα παιδί δεκατεσσάρων ετών;
— Ω, Μεγαλειότατε! σās ίκετεύω...
— Μά εἰς τί εἰμπορείς νά χρησιμεύσης; Τι ήξέρεις νά κάμνης;
— Ηξέρω νά κτυπώ τή τύμπανον.
— Τι νά ιδούμε!

Διέταξε τον περισταμένον γρεναδιέρον νά φέρη ένα τύμπανον.

— Κτύπησε μίαν έφοδον! εἶπεν ο Αυτοκράτωρ.

Ο μικρός ήρπασε τή πληκτρα και ήρχισε νά κρούη θορυβώδως και γοργώς τή τύμπανον, προς μεγάλην χαράν του Βασιλέως τής Ρώμης, ό οποίος έσηκώθη όρθιος εἰς την άμαξάν του και έχειροκρότει, φωνάζων: Κι' άλλο! κι' άλλο!

— Πολυ καλά, εἶπεν ο Αυτοκράτωρ προς τον μικρόν τυμπανιστήν. Τώρα κτύπησε μίαν ύποχώρησιν!

— Υποχώρησιν; εἶπεν ο Ιωσήφ. Δεν ήξέρω εγώ ύποχώρησιν... και τί νά την κάμω;

Ο Ναπολέων έσυρε τή ώτίον του μικρού, γελών κατευχαριστημένος.

— Πολυ καλά, εἶπε. Τώρα θά έπιστρέψης εἰς την Σχολήν.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Και θά τεθῆς εἰς περιορισμόν, δια την φυγήν σου!

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Αφ' ου λοιπόν ήξέρης νά κτυπῆς έφοδον, θά σε πάρω μαζί μου εἰς την προσεχῆ έστρατείαν. Ευχαρίστησε τώρα τον Βασιλέα τής Ρώμης, ό οποίος μου έπαρουσίασε την αναφοράν σου.

Ο μικρός τυμπανιστής εστάθη άνήνυτος και ευθυτενης πρό τής άμαξής, έχαιρέτισε στρατιωτικώς και εἶπεν:

— Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε!

Κατόπιν ανακράξας «Ζήτω ο Βασιλεύς τής Ρώμης!» έγινε άναντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ

— Δεν εἶνε ζήτημα ότι παχαίνω φοβερά! εἶπε μίαν ήμέραν ο Ναπολέων προς τον φίλον του Δυρόν, φορών πρασίνην κυνηγετικήν στολήν μέ χρυσά σειράδια, την όποιαν εἶχε νά φορέση πολύν καιρόν. Βλέπετε ότι μόλις και μετά βίας την κομβόσω... Πρέπει νά κάμνω γυμναστικήν, δια νά διατηρήσω την σωματικήν μου ζωηρότητα και νά διαφεύσω τās άγγλικάς εφημερίδας, αι όποιαι γράφουν ότι εἰμαι ασθενής. Εγώ ασθενής! Ποτέ δεν ήμουν καλλίτερα! "Αν επάχυνα ολίγον, ή κίνησις θά με κάμῃ νά λιγνεύσω. Ας νομίζουσαν αυτοί όσον θέλουσαν ότι δεν ήμπορῶ πλέον νά κάμω τίποτε" θά τους αποδείξω ότι δεν ύπαρχει εἰς τον κόσμον άνθρωπος ένεργητικώτερος από εμέ!

Τῶ έντι, ο Αυτοκράτωρ κατά τή 1813 δεν ώμοιάζε διόλου μέ τον ίσχνον και νευρώδη νικητήν του Αρχόλου και του Μαρέγγου. Αυτός ο Έκτωρ ήτο ήναγκασμένος νά το όμολογήσῃ: ολίγον άκώμη και ο έπίγειος Θεός του θά εγίνετο καχύτερος και από αυτόν τον μπάρμα-Δαγκέν!

Διά νά καταπολεμήσῃ την κινδυνώδη ταύτην τάσην προς τή πάχος, ο Αυτοκράτωρ, ό οποίος άλλως τε δεν παρη-

μέλει την γυμναστικήν όσάνεις αι ύποθέσεις του Κράτους τή επέτρεπον, εἶχε δεχθῆ και την πρόσκλησιν του πρίγκιπος Βάγκραμ — του άλλως λεγομένου Μπερτιέ, δουκός του Νεφσάτελ, στρατάρχου τής Γαλλίας και Αρχικυνηγού του Αυτοκράτορος, — νά μεταβῆ προς κυνηγεσίαν εἰς τή έν Γκρομπούα κτήμα του, απέχον περι τή είκοσι χιλίόμετρα εκ Παρισίων, επί τής όδου τής άγούσης εἰς Μελύναν.

Η Αυτοκράτειρα μετά των κυριών τής αυλής μετέβησαν εκεί δι' άμαξών ο δε Αυτοκράτωρ — χάριν γυμναστικής πάντοτε, — μετέβη έφιππος, συνοδευόμενος υπό τινων αλλικών, μεταξύ των όποιων και ο Έκτωρ.

Εἰς όλην την Αυτοκρατορίαν δεν υπήρχε μέρος καταλληλότερον προς κυνηγεσίαν από τή κτήμα του Γκρομπούα. Ο Μπερτιέ, ως αρχικυνηγός, τή εἶχε διασκευασῆ θαυμασίως. Υπήρχον εκεί θηράματα παντός είδους, λαγωοί, κόνιλοι, δορκάδες, έλαφοι, άγριόχοιροι και διάφορα πτηνά.

Όλοι οι θεράποντες του πρίγκιπος Νεφσάτελ, — ιδιαίτεροι κυνηγετικοί θεράποντες, μέ στολήν χρυσοπρασίνην και μέ τή θηρευτικόν κέρας άνηρητημένον από του ώμου, — ήσαν επί ποδός και συνεκράτων τους κύνας, οι όποιοι εγαύγιζαν άνυπομονούντες νά όρμήσουσαν επί τή ίχνη του θηράματος. Από τής προτερίας, εἶχον τεθῆ τή «σημάδια» δηλαδή οι μικροί εκείνοι πάσσαλοι, οι δεικνύοντες την όδόν, την όποιαν εἶχεν ακολουθήσῃ ή έλαφος, ή εκλεχθεῖσα δια την κυνηγεσίαν ως τόπος δε συναντήσεως των κυνηγών όλων ώρισθῆ μικρά πλατεῖα εἰς κάποιαν άπόστασιν από του πύργου.

Κατ' αρχάς πρέπει νά εξαναγκασθῆ τή ζῳον νά έξέλθῃ από τή κρησφύγετόν του. Προς τούτο οι κύνες αφίνονται ελεύθεροι όρμούσαν επί τή ίχνη τής έλάφου, οι δε κυνηγοί έφιπποι τρέχουσαν κατόπι των.

Αἱ κυρίαί θά τους ήκολούθουσαν, άλλαι μέν εφ' άμαξής, όπως ή Αυτοκράτειρα άλλαι δε έφιπποι.

Εἶνε ώραία ή στιγμή αυτή. Αἱ ύλακαι των κυνών συνοδεύουσαν τους όζεἰς ήχους των κεράτων, μέ τή όποια οι θεράποντες σαλπίζουσαν, δια νά τους παροτρύνουσαν. Οι ίππεἰς αρχίζουσαν τον ταχύν καλπασμόν. Τὸ ζήτημα εἶνε πόσον θά προπορευθῆ και θά φθάσῃ τή ταχύτερον εἰς τή μέρος όπου κρύπτεται ή έλαφος.

Νά την! εφάνη. Τὸ άτυχές ζῳον πηδᾶ έξω τής λόχμης, όθεν τὸ διώκουσαν οι κύνες. Χαράς έπιφωνήσεις έξέρχονται από όλα τή στήθη. Αλλά νέον σαλπισμα άντηχῆ τώρα: Διατάσσει την έφοδον. Και οι κυνηγοί τρέχουσαν, όρμούσαν, ακολουθούσαντες τή ίχνη του ζῳου.

[Επεται συνέχεια] Γ. Ρ. ΣΕΝΟΒΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Σεπτεμβρίου.

ΔΙΑΖΟΥΣΑ ή φυσιογνωμία και εξαίρετική ή σημασία τής πρώτης Σεπτεμβρίου.

"Αλλοτε από την ήμέραν αυτήν ήρχισε τή νέον έτος" σήμερον από

αυτήν αρχίζει τὸ σχολικόν έτος. Επομένως δια τή παιδία εξακολουθεῖ νά εἶνε ο σπουδαιότερος χρονικός σταθμός.

Οι ζώντες εἰς τās Αθήνας δεν κινδυνεύουσαν νά λησμονήσουσαν ότι εἶνε πρώτη Σεπτεμβρίου" αρχει νά έξέλθουσαν εἰς τή παράθυρον και νά κυττάσουσαν τον δρόμον γεμάτον κάρρα, γεμάτα έπιπλα... Εἶνε ή ήμερα τής αθηναϊκής μετοικεσίας. Επομένως σπουδαιότατος χρονικός σταθμός δια τους ιδιοκτήτας και τους ενοικιαστές.

Αλλά πόσον μεγαλότερον εἶνε τὸ ένδιαφέρον, πόσον ζωηροτέρα ή συγκίνησις των παιδιών! Σήμερον εἶνε ή δευτέρα των Πρωτοχρονιά. Και πόσον διαφέρει από την άλλην, την καθαυτὸ Πρωτοχρονιάν, την ήμέραν των δώρων, των εύχών, των γλυκυμάτων, των παιγνιδίων, του θορύβου, τής χαράς!... Ίδου αληθώς μία Πρωτοχρονιά πλέον σοβαρά, πλέον παλμώδης, πλέον σιωπηλή, πλέον ιερά... Αγοράζουσαν και σήμερον οι γονεἰς δώρα δια τή παιδία των" αλλά δώρα πολυτιμώτερα και διαρκέστερα: τή βιβλία του σχολείου. Δέχονται και σήμερον εύχας τή παιδία, προπεμπόμενα εἰς τή Σχολειον" άλλ εύχας εἰδικωτέρας, εύχας προόδου, λέξεις και φιλήματα ένθαρρύνσεως δια τον νέον άγωνά τον όποιον αρχίζουσαν.

Η έναρξις των μαθημάτων, ή έναρξις τής εργασίας, μετά την διακοπήν και την άνάπαυσιν... Αλλ ύπαρχει ιερωτέρα και επιβλητικώτερα στιγμή; Δύναται τις νά φαντασθῆ χαράν πλέον υπερήφανον και βαθειαν, από εκείνην, ή οποία πληροῖ σήμερον τή στήθη του καλού, του φιλοπόνοου παιδίου, επιστρέφοντος και πάλιν εἰς τή σχολειόν του, εἰσ-εργομένου εἰς την νέαν του τάξιν, καθημένου εἰς την νέαν θέσιν, την όποιαν κατέκτησε δια τής εργασίας του παρελθόντος έτους, και αρχίζοντος από σήμερον νέους άγώνας, νέας προσπάθειας δια νάνέλθῃ άκόμη ύψηλότερον εἰς την μεγάλην αυτήν κλίμακα τής προόδου;

Ω πρώτη Σεπτεμβρίου, αληθινή πρωτοχρονιά των μαθητών, πόσον μου φαίνεσαι συγκινητική!...

2 Σεπτεμβρίου.

Οι μικροί αναγνώσται τής «Διαπλάσεως» εδειξαν δια τὸ ταξείδιον του "Ανδρε όλον εκείνο τὸ ένδιαφέρον, τὸ όποιον προκαλουσαν αι μεγάλαι και εύγενεἰς πράξεις εἰς τās εύγενεἰς ψυχάς. Και άφότην ανέγνωσαν τή κατά την άνάβασιν του άεροναύτου, τή κατά την αναχώρησιν του προς τὸ μέγα άγνωστον, έρωτουν μετ' άγωνίας τί απέγινε, τί είδησεις ύπαρχουσαν περι τής τύχης του;

Μέχρι τής στιγμής ταύτης, ουδεμία... Πολλά εγράφουσαν εἰς τās εφημερίδας. Εἶδα ότι κάποιος πλοίαρχος παρετήρησε κάτι εἰς την βορειον θαλάσσαν, τὸ όποιον ώμοιάζε πολυ μέ ναυαγήσαν άεροστάτον... Εἶδα ότι έφρονεϋθη μία άγγελιαφόρος περιστέρα, επί τής οποίας εύρέθη επιστολή αυτου του "Ανδρε, άγγέλωντος ότι υπερέβη δεν ένθυμούμαι πλέον ποίαν μοῖραν και ότι προχωρεῖ... Αλλ' αυτά και πολλά άλλα εφάνησαν κατόπι ψευδολογήματα ή εἰκασίαι ανυπόστατοι. Τὸ βέβαιον εἶνε, ότι ή τύχη του "Ορνεν" και των έπιβατων του άγνωεῖται απολύτως.

Σήμερον ακριβώς ανεγίνωσκα ότι οι ειδικοί, — επιστήμονες, άεροναύται, έξερευνηται, γεωγράφοι, μετεωρολόγοι κτλ. — διαφωνούσαν περι τής πιθανής έκβάσεως του ταξειδίου. Εκφέρουσαν εἰκασίας οι μέν αισιόδοξους, οι δε άπαισιόδοξους. Και άλλοι μέν φρονούσαν ότι ο "Ανδρε έχαθη, ναυαγήσάντος οίκτηρος του άεροστάτου, άλλοι δε ότι εσωθη εἰς κάποιαν ξηράν, όδοιπορών ήδη δια νά φθάσῃ μέχρι τής θαλάσσης, όπου αναμένουσαν νά τον παραλάβουσαν τή πλοία, τή σταλέντα εἰς θλας τās περι τον πόλον άκτάς. Νά εἶνε άρα γε αληθές; Νά ελπίζωμεν άκόμη ότι θά επανιδώμεσαν τον "Ανδρε και ότι θακούσωμεσαν από τή στόμα του την διήγησιν των μεγάλων του περιπετειών;

Αθημερόν.

Ο ιατρός Χ*, γείτων ενός Κουριοκεφαλάκη, ήλλαξε κατοικίαν την 1 Σεπτεμβρίου και προς γνώσιν των πελατων του, ετοιχοκόλλησεν εἰς την θύραν τής παλαιάς τής εξῆς ειδοποίησιν: «Ο ιατρός Χ* μετώκησεν έν όδῳ τά δε, αριθμός τά δε.»

Ο γείτων του, θεωρήσας αναγκαῖον νά τον μιμηθῆ, έγραψεν εἰς την θύραν του τή εξῆς:

«Ημεἰς μένομεσαν εἰς τον ίδιον δρόμον και εἰς τον ίδιον αριθμόν.»

Ο ιταλός συγγραφεύς Δε'Αρκις όνομάζει τās Βιβλιοθήκας «Ψυχικά Φαρμακεία.» Φαίνεται ότι και εἰς αυτά, τή πικρότερα φάρμακα εἶνε και τή δραστηριώτερα.

Φ.

ΑΚΡΩΤΗΡΙ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙ (μῦθος)

— Φαναράκι μου, γιατί λέγει τ' Ακρωτήρι, τὸ γυαλό ακτινωτὴ λάμπη πάντα ρίχνεις και τή θάλασσα χρυσῆ εἰς τὸ ναυτὴ δείχνεις; Κ' εἰς εμέ, ποῦ σε κρατῶ εἰς τή ράχη μου κυρτὸ δῶ και τόσα χρόνια. σάν νά σ' εἶμαι περιττό, ρίχνεις γύρω μου σκιά... μαῦρον καταφρόνια;

— Ακρωτήρι μου ψηλό, λέγει τὸ Φανάρι, τον χρυσῶνά τὸ γυαλό γιατί έχει τή χάρι νάχη στῆθος απαλό, πρόσωπο καθρέφτη, κ' εἶσαι δέχεται βαθιά την ακτίνα τή ξανθιά ποῦ έμπρός του πέφτει. Έσὺ όμως σκληρῆ ξέρα εἶσαι πάντα, νύκτα-μέρα!

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑΝ!

"Ημεθα εἰς τὸ Καζάν τής Ρωσσίας. Μίαν ήμέραν εἰσήλθομεσαν εἰς τὸ καλλίτερον Ζαχαροπλαστεῖον τής πόλεως, δια νά πάρωμεσαν κάτι τι.

Μία κυρία μέσης ήλικίας, πολυ ίσχυη, πολυ ύψηλή και πολυ ξανθή, εκάθητο εἰς τή παγκάρι. Ητο ή Ζαχαροπλάστις. Εφορούσε ροδόχρουν ένδυμασίαν, και εἰς τή κεφάλι ένα μεγάλον φιογκον από πράσινον βελούδον, ό οποίος εσκίαζε τὸ μέγαλον τής μέτωπον, την μεγάλην τής μύτην, τὸ μέγαλον τής στόμα και τον μεγάλον τής πώγωνα.

Αμα μάς εἶδεν, εσηκώθη, μάς έχαιρέτισε και προσεπάθησε νάρθρώση μέ πολύν κόπονον ρωσικῆς τινας λέξεις.

— Ομιλήσατε ελληνικά, τῆ εἶπεν ο κύριος ό οποίος μέ συνώδευε, τή έννοσόμεν ή κυρία μάστα από εδῶ εἶνε συμπατριώτισσά σας.

— Αλήθεια, κυρία μου; ανέκραξεν ή Ζαχαροπλάστις τεινούσα ζωηρώς την χειρα προς εμέ. Εἶσθε λοιπόν από τον Πειραιά;

— Όχι δά, απήνητσα" εἰμαι από τās Αθήνας.

— Ω, τὸ ίδιο εἶνε μήπως ο Πειραιεύς δεν εἶνε... ένα προάστειον των Αθηνών;... Αχ! πόσον καιρόν έχω νά ιδω τον Πειραιά μου! έξηκολούθησε σείουσα μελαγχολικώς την κεφαλήν και ποῖς ξεύρει αν θά τον ξαναιδῶ ποτέ!

Τότε, μέ μεγάλας χειρονομίας και μέ δυνατά γέλια, τή όποια μάς εδειγχαν συγνά τή μεγάλα τής δόντια, ήρχισε νά μας διηγῆται την άκόλουθον ιστορίαν:

«Πρέπει να ξεύρετε, κυρία μου, ότι ο μακαρίτης ο άνδρας μου έκαμνεν έμποριον εις την Πετρούπολιν. Άλλα ή δουλειές του δεν επήγαιναν πολύ καλά, και τότε εγώ απεφάσισα να εύρω καμμίαν θέσιν ως διδασκάλισσα τής γαλλικής. Ήθελα δηλαδή να έμβω σε κανένα καλό σπίτι γκουβερνάνα. Τήν γαλλικήν, πρέπει να ξεύρετε, την όμιλώ αρκετά καλά, έπειτα δεν την γράφω και πολύ άσχημα. Είμαι βεβαία ότι δεν κάμνω ουτε είκοσι λάθη σε μία σελίδα!... Έβαλα λοιπόν είδοποιήσεις εις τας έφημερίδας και έπεριμένα.

«Πραγματικώς, έρχονται, με ζητούν, και μου προτείνουν θέσιν εις το Κυβερνέον του Τοβόλσκου... Πρώτη φορά ήκουα τέτοιο όνομα. Ολωσδιόλου άγνωστος τόπος για μένα...

Θά έπροτιμούσα καμμίαν θέσιν εις την πόλιν ή εις τα περίχωρα. Άλλα τί να κάμω; Δεν είχα καιρόν να περιμένω. Ε, ή άνάγκη, βλέπετε...

«Νά μη σας τα πολυλογώ, δέχομαι την θέσιν και προκαταβολικώς ένα μισθόν. Ο άνθρωπος, με τον όποιον θα επήγαινα εις το Τοβόλσκον, ήτο υπάλληλος τής Κυβερνήσεως, τσίνοβνικ καθως τους λέγουν εδώ. Είχε διορισθή εις κάποιαν θέσιν εκεί-πέρα, και θα με έπερνε μαζί εις το έλικθρόν του. Ήταν χειμώνας και έκαμνε ένα κρύο φοβερό.

«Ανεχωρήσαμεν με το καλό. Ο σύντροφός μου ήξευρε πέντε-έξ γαλλικές λέξεις και άλλας τώσας ρωσικάς εγώ. Άδύνατον λοιπόν να γίνη μακρυή συνομιλία με τόσο πτωχόν λεξιλόγιον!

«Έταξείδευαμεν. Περνά μιά ήμέρα, δυό ήμέρες, τρεις ήμέρες, όκτώ ήμέρες, αλλά πού να φθάσωμεν ακόμη!

«— Καλέ εστην άκρη του κόσμου εινε πειά αυτό το διαβολο-Κυβερνέον;» έλεγα από μέσα μου.

«Και επηγαιναμεν, επηγαιναμεν, επηγαιναμεν!... Κάθε πρωί έλεγα ότι θα φθάσωμεν το βράδυ, και κάθε βράδυ ο τσίνοβνικ μου έκαμνε νεύμα με τα γέλια ότι είχαμεν ακόμη δρόμο και δρόμο!...

«Πού να σας περιγράψω τί υπέφερα εις αυτό το άτελειώτο ταξείδι! Τί κόπους! τί κρού! τί πείνα! Ά, όχι, αυτά δεν λέγονται, δεν περιγράφονται!... Δόξα σοι ο Θεός, είχαμεν καλό έλικθρόν και ο δρόμος ήταν παγωμένος, σαν γυαλί. Είδεμ ή Κύριος οίδε πότε και πώς θα εφθάναμεν!... Επί τέλους, να μη σας τα πολυλογώ, ύστερα από ταξείδι δύο μηνών και μιᾶς έβδομάδος, εφθάσαμεν... πού, αν το βρήτε; Είς το σπίτι του Διευθυντού των Χρυσωρυχείων τής Σιβηρίας!

— Τής Σιβηρίας;!

— Μάλιστα, κυρία μου, τής Σιβηρίας! όπως με βλέπετε και σας βλέπω!

Φαντασθήτε λοιπόν πώς μου εφάνη, όταν, ύστερα από τόσα βάσανα, άκούω να με υποδέχονται με αυτήν την φράσιν:

«— Ω, καλώς όρισατε, κυρία, εις την Σιβηρίαν!

«— Είς την Σιβηρίαν! εφώναξα. Καλέ πώς είπατε; Είς την Σιβηρίαν;

«— Μάλιστα, κυρία μου! μου απήντησαν με όλην την ευγένειαν. Είμεθα ευτυχείς πού σας βλέπομεν και σας δεχόμεθα εις την Σιβηρίαν!

«— Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! εφώναξα τότε σαν τρελλή, με τα χέρια ψηλά, κατά τον ουρανόν βοήθεια, Θεέ μου! Έλα σύ να με βγάλης από αυτήν την έξορία! Έγώ, μία γυναίκα πού ποτέ μου δεν έκαμα κακό κανενός, πού ουτε έκλεψα, ουτε εσκότωσα, ουτε συνώμωσα κατά του Αυτοκράτορος, εγώ να κλεισθώ εδώ εις τα μεταλλεία, με ληστάς, με λωποδύτας, με δολοφόνους, με μηδενιστάς! Φρίκη, φρίκη! Μ' εφέρατε εδώ με άπάτην. Θελω να φύγω άμέσως από αυτή τή φωληρά των κακούργων! να φύγω! να φύγω!

«— Μά, κυρία μου, ειπε τότε ή σύζυγος του Διευθυντού' δεν ήξεύρετε τί λέτε! Ποιος σας έφερε εδώ με άπάτην; Δέν σας είπαμεν ότι κατοικοῦμεν εις το Κυβερνέον του Τοβόλσκου;

«— Έτσι α!; Και πού ήθέλατε να ξεύρω εγώ ότι το Κυβερνέον του Τοβόλσκου εινε εις την Σιβηρίαν;!

«— Μά ένομιζαμεν, κυρία μου, ότι

σαν διδασκάλισσα πού είσθε, θα ήξεύρατε και όλίγην γεωγραφίαν... Έπειτα, μη νομίζετε ότι μόνον κακούργοι εινε εδώ! ο άνδρας μου, εγώ, τα παιδιά μου, οι υπάλληλοί μας, οι υπηρέται μας, οι υπάλληλοι τής κυβερνήσεως, τώσοι και τόσοι καλοί άνθρωποι! Έλάτε, κυρία, ήσυχάσατε! Νά ιδήτε άμα συνειθίσετε, πώς θα σας άρέσει εδώ!»

«Τί να κάμω! Έμπήκα εις το χορό; έπρεπε να χορέψω. Έκλαια, αναστέναξα, έμουρμούριζα, άλλα και έχόρρευα, — δηλαδή έμενα εις την Σιβηρίαν... Έπειτα, πραγματικώς, και τδ σπίτι ήταν καλό και οι άνθρωποι μ' έπεριποιούντο πολύ. «Κυρία Πουλχερία! απ' εδώ κυρία Πουλχερία! απ' εκεί θέλετε τούτο; θέλετε εκείνο; πέρνετε ένα τσάι (τσάι τής Κίνας, άληθινό!) θέλετε γλύκισμα;» Και τδ σαμοβάρι έβραζεν όλοένα και τα δωμάτια ήσαν ζεστά, και τα φαγητά λαμπρά και άφθονα... Ω, αν δεν ήταν εις την Σιβηρίαν, θα μου ήρεσε πολύ αυτό το σπίτι. Μά έλα, πού μόνον ή ιδέα ότι ζω εις την Σιβηρίαν, ότι εύρίσκομαι εις την Σιβηρίαν, μ' έκαμνε σαν τρελλή!... Το ήθελα;

«Επιτέλους κατώρθωσα να φύγω. Ένας τσίνοβνικ μ' έφερε, ένας τσίνοβνικ πάλιν μ' έπήρε. Ήταν άνοιξις. Τα ταξείδια εδώ γίνονται πάντα χειμώνα, δια να εμπορή κανείς να ταξείδευη με έλικθρα εις το χιόνι. Άλλ' ο τσίνοβνικ έβιάζετο να φύγη και εγώ επέμενα να τον ακολουθήσω. Όσα μου έλεγαν, ότι θα κοπιάσω πολύ, ότι θα κινδυνεύσω ίσως, εστάθη άδύνατον να με κρατήσουν. Και έφυγα...»

Δέν ήκούσα ως τδ τέλος την ιστορίαν τής Κας Πουλχερίας. Φαίνεται όμως ότι το ταξείδιόν τής έτελείωσε χωρίς κανέν άπεικταίον, απ' ου την είχα τώρα έμπρός μου, με τδ ροδόχροον φέρεμά τής και τδν πράσινον φιόγκον τής. Τί άστεία!...

K. A.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Η προφητεία καμμίαν φοράν εινε πολύ εύκολος και άσφαλής. Εκεί π: χ: όπου εσπειρες ζιζάνιον (ή Αρχιζιζάνιον) μη περιμένης ότι θα φυτρώση ποτέ Άνεμώνη (και μάλιστα Άνεμώνη τής Πεντέλης).

Η Άγνωστος Τύχη γίνεται γνωστή δια πάντα, ο όποιος δύναται, συγκρίνων τδ παρελθόν και τδ παρόν, να προεικάζη τδ μέλλον.

Κατά Σουρήν «από τή λόρδα την πολλή, θα γίνωμε Μυλόρδοι» και... Μυλαίδα.

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ
βραβεύεται εις τδν 51ον Διαγωνισμδν τής «Διαπλάσις» πρδς σϋδθεσιν Διηγηματοσ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ
(Συνέχεια: ίδε σελ. 284).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΘΩΜΕΝΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ο Ιωάννης Μαντζουράνας μετέβη δια τής συντομωτέρας όδου εις Άγιον Στέφανον, την πρωτεύουσαν του νομού του Λεϊγήςρος και πόλιν του άνθρακος. Μόλις εφθασεν, οι μὲν πόδες του ήρχισαν να πλανώνται εδώ κ' εκεί, ολωσδιόλου μηχανικώς και άσκόπως, ή δέ κεφαλή του να εργάζεται έπιμόνως, δια να εύρη καμμίαν καλήν ιδέαν. Ούτω περιήρχετο την πόλιν, από δρόμου εις δρόμον, έως ου προσέκρουσεν επιτέλους κατά τινος έμποδίου.

Τδ έμπόδιον τούτο είχεν όσα και σάρκα, άλλα πολύ όλίγην... ήτο δηλαδή ένας άνθρωπος πολύ ύψηλός, πολύ ισχνός, παντού γωνιάδης και όξυς, εις τούς άνθρώπους, εις τα γόνατα, εις τόν πώγωνα, εις τήν μύτην. Έστέκετο καρφωμένος έξωθεν ένδς παντοπωλείου, και παρητήρει βυθισμένος έν ύάλινον άγγειόν όλοστρόγγυλον, εις τδ νερόν του όποιου έκολυμπούσαν κάτι ψαράκια κόκκινα πολύ εύκίνητα, έν φ' εις τόν πυθμένα μερικά βατραχία πράσινα, καθήμενα επί τών όπισθίων ποδών, ήνοιγον μακαρίως τα στόμα, κατά διαστήματα ισόχρονα, και κατέπιναν από τδ νερόν του άγγείου... Η θεά των μικρών υδροβίων φαίνεται ότι ένικει εξαιρετικώς τδ ένδιαφέρον του ισχνού ανθρώπου.

«Ε! ώέ! για πού; εφώναζεν, όταν ο Ιωάννης Μαντζουράνας προσκρούσας, του διέκοψεν άποτόμως τούς ρεμβασμούς' έ, δέν προσορμίζονται έτσι οι άνθρωποι, χωρίς να είδοποιήσουν!

— Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε! απήντησε με πολλήν ευγένειαν ο νεανίας. Άλλα ήμουν τόσοσ άφηρημένος! Το κεφάλι μου εινε γεμάτον από σκέψεις, πού τριγυρίζουν εκεί-μέσα, όπως αυτά τα ψαράκια πού βλέπετε. Με την διαφοράν ότι τα ψαράκια εινε κόκκινα, έν φ' αι σκέψεις μου εινε μαύραι! Είς τδ βάθος, δέν σας λέγω, υπάρχουν και μερικά έλπίδες πράσιναι, όπως αυτά τα βατραχία. Άλλ' αυτήν την στιγμήν, μόνον αι μαύραι σκέψεις εινε επάνω-επάνω...

— Ά, έχεις λοιπόν και σύ μαύρας σκέψεις, παλλικάρι μου; Έγώ είμαι γεμάτος έως εδώ. Δι' αυτό έζητούσα κάποιαν φιλοσοφικήν παρηγορίαν από τδ χρώμα και από την ευθυμίαν των μικρών αυτών κυπρίνων... Υπέφερα τώσας τρικυμίας εις την ζωήν μου!

— Τρικυμίας; ήρώτησεν ο Ιωάννης.
— Ναι; Και σύ;
— Έγώ όχι ακόμη. Άλλά μου φαί-

νεται ότι πολύ γρήγορα θα τας δοκιμάσω...

— Έτσι ε; Και πώς αυτό; Πέ μου τα όλα, παιδί μου. Είμαι τώρα φιλόσοφος και φωτογράφος, και άλλη φορά ήμουν ναυτικός. Βλέπεις λοιπόν ότι έχω τριπλήν πείραν του κόσμου και είμαι εις θέσιν... άμισθον, να συμβουλεύω τδν καθένα.

— Ά, ήσθε άλλοτε ναυτικός; Κύριέ μου, χαίρω πολύ. Ναι, ναι! θα σας τα είπω όλα! θα σας είπω ποίος είμαι, από πού έρχομαι, τί θέλω. Μόνον πού πηγαίνω δέν είμπορώ να σας είπω, διότι αυτό, μά την αλήθειαν, ουτ' εγώ δέν το ήξεύρω ακόμη!...

Και ο Ιωάννης Μαντζουράνας διηγήθη την σύντομον, ως την γνωρίζετε, ιστορίαν του. Ο πρώην ναυτικός νύν δέ φιλόσοφος και φωτογράφος την ήκουσε προσεκτικώς, εξακολουθών όλονέν να βλέπη τδ άγγειόν με τα ψαράκια. Και απ' ου ο Ιωάννης έτελείωσεσεν,

— Χμ! αν εσύ δέν επάτησες ακόμη σε πλοίο, τώ ειπεν, εγώ όμως έκαμα δέκα χρόνια μέσα εις την Βόρειον Θάλασσαν. Έψάρευα, ξεύρεις, μουρούνες' τί θαυμάσιον φάρι!... Επιτέλους αρρώστησα, με άφησαν εις ένα λιμένα, με θεράπευσαν εις ένα νοσοκομείο, και από εκεί έβγήκα χωρίς πεντάρα εστην τσέπη. Τί να κάμω; Έσκέφθηκα να υπάγω ως μαθητευόμενος εις ένα φωτογραφείον και να γίνω, όπως και έγινα, φωτογράφος, δια να εύρω τρόπον να επιστρέψω εις την Ολλανδίαν, την πατρίδα μου, ή ακριβέστερον εις την Οστάνδην, την άγαπημένην μου πόλιν. Θά πής ότι εύρίσκομαι ακόμη εις τόν Άγιον Στέφανον, εις την Γαλλίαν' ναι, άλλα έλπίζω, ότι από φωτογραφία σε φωτογραφία, θα φθάσω με τόν καιρόν και ως την πατρίδα μου... Καθως έπερνούσα από αυτόν τόν δρόμον, τδ άγγειόν με τδ νερό μου υπενθύμισε την άγαπητήν μου Βόρειον Θάλασσαν, και αυτά τα ψαράκια τές θαυμάσιες εκείνες μουρούνες μου. Νά λοιπόν τί έσυλλογίζουμουν άφηρημένος, την ώρα πού εσκότταφες επάνω μου.

*Ανθμος Μαίς.

— Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμην, κύριέ μου! ειπεν ο Ιωάννης. Άλλα μου ήλθε μία ιδέα. Ήξεύρετε ότι έχω σκοπόν να ζήσω δια τής θαλάσσης και εις την θάλασσαν. Πώς; δέν το ήξεύρω! Όπωσδήποτε είχα σκεφθή την Μεσόγειον...

— Ά! δέν βαρύνσαι! ή Μεσόγειος δέν άξίζει τίποτε! διέκοψε περιφρονητικώς ο πρώην άλιεύς των μουρουτών. Βόρειος και πάλι Βόρειος!...

— Περι αυτής ακριβώς, κύριέ μου, θα σας όμιλήσω. Όσα μου είπατε, μ' έκαμαν να σχηματίσω την καλλιτέραν ιδέαν... Μου φαίνεσθε πολύ καλός άνθρωπος... Έχω επάνω μου δεκαπέντε ναπολεόνια. Αν θέλετε, πηγαίνουμν μαζί εις την Οστάνδην, και εκεί πλέον βλέπομεν τί καλόν είμπορούμεν να κάμωμεν, και σεις και εγώ...

— Πώς είπατε, κύριε; Τί; Μου κάμνετε τὰ έξοδα να γυρίσω εις την πατρίδα μου; άνεκραξεν ο φωτογράφος, εκφράζων και δια του πληθυντικου πλέον τόν ένθουσιασμόν του.

— Άκριβώς!
— Είσθε... είσθε... είσθε θησαυρός! Είμαι όλος ιδικός σας, εγώ, ο Άνθμος Μαίς. Τρεις ώρας μόνον θα μου χρειασθούν δια να ετοιμασθώ εις την έντέλειαν δια τδ ταξείδι. Έλάτε να γευματίσωμε μαζί, και ύστερα πέρνομε τδ τραίνο... Βλέπω ότι αγαπάτε πάρα πολύ την θάλασσαν και τούς θαλασσιούς, κύριε!... Πώς όνομάζεται αλήθεια ο εύρηγέτης μου, ο άγγελος τής σωτηρίας μου;

— Ιωάννης Μαντζουράνας.
— Τί μοσχομυρισμένον όνομα!... Λοιπόν, κύριε Ιωάννη Μαντζουράνα, είμαι εις τώσ διαταγάς σας! Και ο Θεός βοηθός!

Μετα δύο ήμέρας ο Ιωάννης Μαντζουράνας και ο Άνθμος Μαίς εύρίσκοντο εις την Οστάνδην του Βελγίου.

Παρήλθον έκτοτε πέντε έτη. Ο άνεμος πνέει σφοδρός. Τα κύματα τής Βορείου θαλάσσης, ή όποία ανοίγεται άπείραντος πρδ τής Οστάνδης, τὰ συνήθως φαία ή πράσινα κύματα, έγιναν άπαι-

λητικήν Σημείων και Ἀργεῖτικο Πράσσο — ὁ Φλίν-Φλάν με τὸν Ρουμύλον, Γαλιητιάσαν θάλασσαν, Ἀδ-λά-σά-μι, Κουταλιανόν, Ἐτσι θέλω, Ἐτσι μάρεσι, Ἐλληνικήν Σημείων, Τρομάραν, Λευκήν Περιστεράν, Ἀσμάχων Ρουμειλιώτην καὶ μεθ' ἑαυτὰς Ἀγκύρας — τὸ Ἐλληνικὸν Φρούριον μετὸν Φιλελεύθερον Ἑλλάδα, Ἐλληνικήν Σημείων, καὶ Ἀσμάχων Ρουμειλιώτην — ὁ Στρατηγὸς Ἀρνίθας μετὸν Τοῖν-Τοῖν, Ἀρδοῖον Ἀργοναυτήν, Ἐλληνικήν Σημείων, Ἐλληνικήν Καρδίαν καὶ Δέαν — ἡ Ἀρθισμένη Ἀμυγδαλιά μετὸν Αἰθιοπίδα, Ναυτοπούλαν καὶ Ἡρώδιον Πάργον — ὁ Ἐωσφόρος μετὸν Διόδοτον — ὁ Κθαρωδὸς Ἀπόλλων μετὸ Ἐτσι μάρεσι, Μυλαιήν, Παλιμάρι τῆς Λαζίας, Γενναίαν Σουλιώτισσαν, Ἄνθος τῶν Ἀλπεων, Βοσπίδα καὶ Γλυκίαν Ἑλλάδα (ὁ Ἐθελοντῆς Στρατιώτης δέχεται μεθ' ἑαυτοῦ) — ἡ Ἀργυρῆ Παρσέληρος μετὸν Κουταλιανόν — ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά μετὸν Δόν-Κιχόνην, Ἀγαϊκὸν Δρομέα, Δέαν, Ἀνεμοστρόβιλον καὶ Ναυτοπούλαν — ἡ Ἰσολαίη μετὸν Τοῖν-Τοῖν καὶ Ναυτοπούλαν — ἡ Κυμοδόκη μετὸν Μέλ-Λουσαν Καλλιτέχνηδα — ἡ Βέγλα μετὸν Ἀγαϊκὸν Δρομέα — τὸ Παράδεισιον Πηγάδι μετὸν Ὁραϊὰν Δορμάδα, Ἀνεμοστρόβιλον, Ἀθῶν Ἀνεμοστρόβιλον καὶ Ἀρχιναυαρχοῦ Θεμιστοκλέα — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μεθ' ἑαυτοῦ ἐν Κερκύρα συνδρομητὰς μου — τὸ Ἐτσι μάρεσι μετὸν Οἰδίποδα Τόραννον, Ἐλληνικήν Σημείων, Μαρία Παυλάκη, Χριστιαν Δεσφύλα καὶ Βασιλικὴν Σταμάτη.

της χαρῆς!) Ἡρακλῆν Ν. Κηζήρογλον (χαίρει πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) Ἐρυθρὸν Σταυρὸν (ἔστειλα) Ἀφελῆ Καρδίαν, Λόφον Βύρωνα καὶ Πύργον (μάλιστα, δύνασθε) Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Παράδεισιον Πηγάδι (τὸ ὅποιον δὲν εἶχα λησμονήσει) Σημητευμένο Πουλί (ἀναμένω τὰς ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ἐντυπώσεις πρὸς τὸν Τόρον τοῦ Φοῖβου ἀπαντήσω) Ἰψίκομον Λεύκην, Κῆμα τῆς Σαλαμίτης, Ἀνεμοστρόβιλον (ἔστειλα) Τοῖν-Τοῖν (ἔστειλα) τὸν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράψαι) Ὀκτασέλιον Κρόνον, Μέγαν Ναπολέοντα, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα (ἡ ὅποια εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἐπιβεβαίωσιν εἰς τὸν Διαγ. τῆς ζωγραφικῆς) Ζακχαῖον, κτλ. κτλ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΞΗΛΘΩΜΑ

Ἐσπαθῶνουν οἱ ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἔσπαθῶνουν ὄντων: ἡ Ἀστραπή (1 συνδρ.) ἡ Ζακυνθία Φράουλα (νέον ἔσπαθ. 2) ὁ Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης (2) ὁ Ἀναστασία Θ. Ἀραβανῆ (1) ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος (1) ἡ Ναυτοπούλα (νέον ἔσπα. 2) ἡ Ρωμοπούλα (1) τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο (1) ὁ Διμ. Ν. Χατζήσκος (1) ὁ Πέτρος Κ. Νικολαΐδης (2) ὁ Θεοκτίδης ὁ Ἰστορικός (1) ἡ Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν (1) ὁ Ἐμμ. Βενιαρέλλης (1) τὸ Χρυσόβαρο (ν. ἔσπα. 2) ἡ Φίλεργος Κόρη (1) — καὶ ἔπειτα συνέχεια.

Ἐς ὅσας ἐλάβα μετὰ τὴν 2 Σεπτεμβρίου, θὰ εἰς τὸ προσεχές.

Διδακτικὰ βιβλία.

Εἰς τὰ μεγάλα καὶ παλαιώτατα Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου πωλοῦνται ἅλα τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ διδακτικὰ βιβλία τῶν Σχολείων, ἅδετα ἢ χαρτοδεδετα κομψότατα καὶ στερεωτάτα, ὅπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τα εὕρη τις ἄλλου.

Συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου φίλους, νὰ προμηθευθῶν φέτος τὰ βιβλία τῶν ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Ἡ μεγάλη κατανάλωσις τῶν Καταστημάτων τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἰσχυρὴν γίνεσιν εὐθιγοτέρων ἀπ' ἑτέρου ἢ ἀνεγνωρισμένη φιλοκαλία των, τοῦ ἐξασφαλίζει κομψότητα ἀπαρμυλλῶν. Ἐκτός τούτου, νομίζω ὅτι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ προτιμῶν τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου ἐξ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκεῖ τυπώνονται τὰ φυλλάδια μου, καὶ βλέπετε πλέον μετὰ πόσῃ φιλοκαλίαν, προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομητὰς νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματίσμον διὰ τὴν διαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταβίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίταν κ. κ. Ἀδελφὸς Λάιτα, εὐγενεὶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρήκωσιν τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν «Διάπλασιν» καθ' ἑαυτὴν τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομὰς, ἐξ οἰκισθῆσθε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στέλλωσιν τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. Ἀδελφὸς Λάιτα, παρ' αὐτοῦ δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομητὰς εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ὀκτωβρ. ε. ε.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων. Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐν σελίδι 294, προκηρῶν ἐκδομένη ἀπὸ σήμερον ὁ 53ος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων εἰς τὸν ὅποιον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅσοι θέλουν ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, ἢ ἂντ' αὐτῶν εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν των.

477. Λεξιγράφος. Ἡ μία θανατοῦναι, βιάζει δὲ ἡ ἄλλη. Ἄν ὅμως ἐνωθῶσι, δημοκρατία θάλλει.

478. Συλλαβόγράφος. Δύο γράμματα ἂν συνδέσῃς Ὅστρεον θάποτελέσῃς.

479. Στοιχειόγράφος. Εἶμαι σημεῖον τῆς γραφῆς ἂν μάποκεφαλίσῃς ἐν μέρος γίνομαι τῆς γῆς.

480. Γωνία. Α++++ = Ὄρος. +Γ++ = Μέρος τοῦ σώματος. ++Α++ = Δένδρον. +Π++ = Καρπός. Η++ = Ἄνωσυρία.

481. Πυραμῖς. Νάνηκατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γράμματα ὥστε ναυαγινώσκονται τὸνομα νήσου· αἱ δὲ ἐξ στιγμῆς τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ναποτελέσῃς τὸνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ αἱ ὑπεράνω δύο θροῦς μεγαλονήσου.

482. Χαίτην. Διὰ τίνος μέσου δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἡ δημοκρατία εἰς δέκα ἐπικρατίας τῆς Εὐρώπης;

483-487. Σύνθεσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δέκα ἐπιτά συλλαβῶν σχηματίσιν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων.

Μι-λα-με-σο-ς-οι-νι-α-θ-ον-αν-ι-να-να-σο-κα-ω-βαλ-η.

488-490. Κακρυμμένα ὀνόματα νήσων. 1-3. Ὁ Μάρτιος καὶ ὁ Σεπτέμβριος εἰσὶ μῆνες καθ' οὓς φρεσὶ πολὺ ὁ ἀνεμος.

491. Λογοπαίζιον. Μόνον κερασάκια κόκκινα ἔχουσιν;

492. Ἀκροστιχίς. Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ῥήτορος.

1, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 2, Βασιλεὺς ἀρχαίος. 3, Νῆσος τῆς Ἰταλίας. 4, Μουσικὸν ὄργανον. 5, Ζῶον. 6, Ὀπλον τῶν ἀρχαίων.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 26 Ἰουλίου 1897.

380. Ἀδών (λα, Δών). — 381. Πλαῖον, ἴον. — 382. Ὁ λύχνος. — 383. ΝΗΜΑ. 384-388. Γινόμενης τῆς ἀνηθῆσαν καταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Α μῶτων χ, ἰ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄνθε, χάρς, χάρς, χερ, λειχὴν, χάρς. — 389-393. 1, Ἀλκυών. 2, Ἐρωδίδης. 3, Περσίτης. 4, Σερουθῖον. 5, Χελιδών. — 394. ΚΟΔΡΟΣ (1, ἈΚακία. 2, ΚΟραε. 3, ΟΔυσσεύς. 4, ΗΡΑ. 5, ΓΟρτυνία. 6, ἸΣπανία). — 395. ΘΑΟΣΟΣ, ΑΘΗΝΑ (1, ΘΑμνος. 2, ΑΘωκ. 3, ΣΗπία. 4, ΟΝος. 5, ΣΑμος). — 396. Ἡ φίλια ἔργος οὐ λόγος δέδλωται. — 397. Αἰρεῖ τὸν θάνατον ἢ τὴν αἰσχρῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας ἡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρθεῖν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ἡμετέρας, καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμἐνικῆς Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8 Ἀἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 38

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνεχίται: ἴδε Σελ. 289)

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κυνηγῶν ἐβάδιζεν ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. Ἀγαπῶν τὸν Ἀκλόουθον καὶ θέλων νὰ τὸν εἶχῃ πάντοτε πλησίον του, εἶχε διατάξῃ νὰ τὸν δώσουν ἓνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἵππους τῶν σταύλων του. Ἦσαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ὡς ἀστραπή, ὑπερβαίνον κατὰ πολὺ τοὺς ἄλλους κυνηγούς μετ' ὀλίγον καὶ ἐξαφανίζονται ὀπισθεν τῶν πυκνῶν θάμνων.

Ἄφνης ἓνας ἀγριόχοιρος ἐξορμᾷ ἀπὸ μίαν πυκνὴν λόχμην.

Ἀπὸ δὲ τὰ εἶδη τῆς θήρας, ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐπρότιμα τὴν τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ φονεύσῃ ἐν δυστυχῆς ζῶον, ἐξηντημένον ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν, ἐπτοημένον ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ ἀπὸ τὰ σαλπίσματα τῶν κυνηγῶν, μὴ ἔχον ἄλλο ὄπιον, παρὰ δύο κέρατα, τὰ ὅποια μάλλον ὡς στολισμὸς τῷ χρησιμεύουν. Ἀπεναντίας ἐδῶ πρόκειται νὰ μετρηθῇ πρὸς ἔχθρον ἐπίφοβον, διαθέτοντα ἰσχυρότατα θπλα, τοὺς χαυλιόδοντας καὶ ἔχοντα μυϊκὴν δύναμιν θαυμασίαν. Ἄν ἡ θήρα εἶνε εἰκὼν τοῦ πολέμου, ἡ θήρα τοῦ ἀγριοχοίρου προπάντων δικαιολογεῖ τὴν παρομοίωσιν ταύτην.

Ἐγκαταλείψας λοιπὸν τὴν καταδίωξιν τῆς ἐλάφου, ὁ Ἀυτοκράτωρ, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος μόνου, ἐτράπη τώρα ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀγριοχοίρου. Μεθ' ὄλον του τὸ βάρος, τὸ ζῶον τρέχει ταχύτατα, συντρίβον τοὺς κλάδους τῶν χαμοδένδρων. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς σκύλους ἀφῆκαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἔλαφον καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ ὅποιος ἐστράφη, ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον των.

Ἄλλ' ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐξαίφνης ἐσταμάτησε καὶ ἀφῆκε τοὺς χαλινοὺς νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του... Ὁ νοῦς του πλανᾶται μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Ποῦ; Εἰς τὴν Ρωσίαν ἀναμφιδόλως, ὅπου τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ

του ἀγωνίζονται ἴσως ἀκόμη κατ' ἐχθροῦ πολὺ φοβερωτέρου ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ, ὁ ὅποιος, στηριχθεὶς ἐφ' ἑνὸς δένδρου, παρουσιάζει πρὸς τοὺς σκύλους τοὺς τρομεροὺς τοῦ χαυλιόδοντας.

Ὁ Ἐκτωρ βλέπει ὅτι ὁ Ἀυτοκράτωρ εἶνε ἀφηρημένος, ὅτι ὁ ἀγριόχοιρος ἐτοιμάζεται νὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον του, νὰ τὸν πληγώσῃ, νὰ τὸν φονεύσῃ ἴσως... Ἄφοβος τότε, περνίζει τὸν ἵππον του καὶ ὀρμᾷ γενναίως κατὰ τοῦ ζῶου, διὰ νὰ τὸ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν προσβολήν, τὴν ὅποιαν μελετᾷ.

Ὁ ἀγριόχοιρος, ἐξηγγιωμένος ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὅποιοι γαυγίζον λυσσωδῶς, ἀλλὰ μὴ τολμῶν ἀκόμη νὰ τοὺς προσβάλῃ, στρέφεται καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ Ἐκτορος. Ὁ ἵππος τρομάζει, ρίπτει τὸν ἀναβάτην του καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν. Ὁ Ἀκλόουθος πίπτει ἐπὶ τῆς χλόης, ἐκβάλλων κραυγὴν.

Ἡ κραυγὴ αὐτῆ ἀφυπνίζει τὸν Ἀυτοκράτορα.

Βλέπων τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διατρέχει ὁ Ἀκλόουθος του, ἀναπηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδιου του, ἀρπάζει ἐκείθεν ἐν πύσσῳ τὸ ζῶον καὶ πυροβολεῖ. (Σελ. 297, στ. 6').

τῶν, ὁ ὅποιος εἶχε διατηρήσῃ ὅλην τὴν ἀταραξίαν. Βλέπω ὅτι δὲν ὠφελήθησ πολὺ ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς ἵππασίας. Ἐτσι πίπτουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ἄλογον μετὰ τὸ πρῶτόν του τῖναγμα; Ἦθ' ἔκαμανε τότε εἰς καμμίαν ἐφοδὸν ἵππικῶν;

Ὁ Ἐκτωρ ἀπέμεινεν ἀναπολόγητος. — Ἐλα, ἔλα, τῷ εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, ἀστετεύομαι. Φώναξε τώρα τὸ ἄλογόν σου νὰ πηγαίνωμεν ἀπ' ἐδῶ.

